

адміністративної відповідальності – 32 батьків (ст. 184 КпАП України), за насилля в сім'ї – 11 осіб (ст. 173-2 КпАП України).

З метою захисту прав та інтересів дітей, батьки яких не забезпечують належного виховання, у 2008 році службою у справах дітей направлено до прокуратури міста 12 подань з відповідними матеріалами щодо порушення у міськрайонному суді позову про позбавлення батьківських прав 14 батьків відносно 18 дітей та 2 подання – про відібрання 3 дітей від одиноких матерів.

Протягом 2008 року службою спільно з медичними працівниками, ВКМСД МВ УМВСУ, вилучено і влаштовано до лікарняних закладів 5 дітей з місць, де умови перебування загрожували їх життю і здоров'ю, у 2-х випадках, де батьки відмовлялися від надання негайної медичної допомоги немовлятам, попереджено загрозу їхньому життю.

Протягом 2008 року службою виявлено та влаштовано 18 дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Особлива увага служби приділяється роботі із зверненнями громадян. Це є однією із форм роботи щодо соціально-правового захисту дитини, її майнових інтересів. Розглядаються звернення як батьків (опікунів), так і дітей. Адже відповідно до чинного законодавства дитина, починаючи з 14 років, має право сама звертатися із заявою щодо захисту її прав та інтересів.

Список використаних джерел:

1. Звіт служби у справах дітей Кам'янець-Подільської міської ради за 2008 рік. – 6 с.
2. Збірка інформаційних матеріалів та нормативно-правових актів з питань попередження насильства в сім'ї, зокрема над дітьми/Уклад. Журавель Т.В.- К.: Видавничий дім «КАЛИТА», 2005.- 88 с.
3. Збірник нормативно-правових актів у сфері захисту прав дітей. Державний комітет України у справах сім'ї та молоді. 2003. – 412 с.
5. Проблеми бездоглядності та безпритульності дітей в Україні: тематична Державна доповідь про становище дітей в Україні за підсумками 2003 року. –К.: Державний ін-т проблем сім'ї та молоді, 2004.- 240 с.
6. Сімейний кодекс України: Науково-практичний коментар.- К.: Видавничий дім «Ін Юре», 2003.- 532 с.

Бевзенко Володимир Михайлович

начальник кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Херсонського юридичного інституту Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

Працівник міліції в адміністративному судочинстві

Одним із учасників адміністративного процесу, згідно Кодексу адміністративного судочинства України, є працівник міліції, який, судячи із його повноважень, форм та методів діяльності належить до суб'єктів владних повноважень. Як закріплено у чинному адміністративному процесуальному законодавстві, таким суб'єктом є орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень (п. 7 ч. 1 ст. 3 Кодексу адміністративного судочинства України).

Отже, саме здійснення працівником міліції, так званих, владних управлінських функцій і дозволяє визнати його суб'єктом владних повноважень. Такий висновок стає можливий, якщо проаналізувати повноваження працівника міліції передбачені, зокрема, у ст.ст. 10 та 11 Закону України «Про міліцію». Втім, переважна більшість цих прав та обов'язків навряд чи може бути визнана управлінськими, хоча по своїй суті вони є владними. Натомість у ч. 2 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, що «До адміністративних судів можуть бути оскаржені будь-які рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень, крім випадків, коли щодо таких рішень, дій чи бездіяльності Конституцією чи законами України встановлено інший порядок судового провадження».

Як нами вказувалося раніше, правовідносини за участю органів міліції, їх посадових та службових осіб є не лише управлінськими чи владними, певного поширення набули також відносини щодо надання міліцією, так званих, адміністративних (управлінських) послуг¹. Із викладеного дослідження відносин, які виникають між міліцією та фізичними і юридичними особами можемо зробити певні висновки. По-перше, у сучасному українському суспільстві, вітчизняному державному житті, крім державного управління в якості впливу на суспільні відносини застосовується державне регулювання.

По-друге, деяка частка правовідносин, які виникають між міліцією, її уповноваженими суб'єктами та фізичними і юридичними особами по своїй суті є сервісно-обслуговуючими.

По-третє, держава, її уповноважені суб'єкти (працівник міліції) та фізичні і юридичні особи вступають між собою у правовідносини, які за своїм змістом не є ані управлінськими, ані регуляторними, ані сервісно-обслуговуючими. До таких правовідносин належать правовідносини загальноорганізаційного змісту – проведення роз'яснювальної, інформаційної роботи (наприклад, здійснення соціальної реклами, поширення відомостей про форми та зміст діяльності органів державної влади тощо).

По-четверте, працівник міліції наділений також правом застосовувати владні функції, які ніяким чином не пов'язані із управлінням та його змістом. Мова йде про можливість застосовувати заходи адміністративного примусу.

Виходячи із видів та змісту таких правовідносин, слід відмовитися від використання поняття «владні управлінські функції» при визначенні категорії «суб'єкт владних повноважень». Натомість в основу визначення цієї категорії слід покласти факт вчинення міліцією, її посадовою чи службовою особою, однієї із таких функцій (дій): 1) управлінського змісту; 2) регуляторного змісту; 3) сервісно-обслуговуючого змісту; 4) загальноорганізаційного змісту; 5) примусового змісту.

Як бачимо із викладеного, поняття «суб'єкт владних повноважень» та його законодавче тлумачення не зовсім відповідають завданням адміністративного судочинства та існуючим правовідносинам, а тому – поняття «суб'єкт владних повноважень» слід переглянути й до Кодексу адміністративного судочинства України мають бути внесені відповідні зміни.

Так, на наше переконання, деякі норми вказаного кодексу слід викласти у такій редакції:

– Пункт 7 ч. 1 ст. 3 КАС України слід викласти таким чином – «суб'єкт владних повноважень – орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними *публічних функцій* (курсив мій – В.Б.) на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень».

– Пункт 3 ч. 1 ст. 17 КАС України слід викласти таким чином – «спори між суб'єктами владних повноважень з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері *публічної діяльності* (курсив мій – В.Б.), у тому числі делегованих повноважень, а також спори, які виникають з приводу укладання та виконання адміністративних договорів».

– Відповідно, по-друге, ч. 1 ст. 3 КАС України потребує доповнення таким визначенням: «суб'єкт публічних повноважень – фізична або юридична особа, яка у відповідності із законодавчо передбаченими повноваженнями та покладеними на неї суспільно-державними обов'язками вчиняє публічні дії».

– У свою чергу, по-третє, ч. 3 ст. 50 КАС України необхідно викласти таким чином – «Відповідачем в адміністративній справі є суб'єкт владних повноважень *або суб'єкт публічних повноважень* (курсив мій – В.Б.), якщо інше не встановлено цим Кодексом».

¹ Бевзенко В.М. Загальна характеристика адміністративних (управлінських) послуг, які надає МВС України / В.М. Бевзенко // Запровадження у Міністерстві внутрішніх справ України системи управління якістю: проблеми і перспективи / Збірник матеріалів науково-практичної конференції // Упорядники В.В. Столбова, О.Г. Циганов / За заг. ред. О.Н. Ярмиша. – К. : ДНДІ МВС України, 2008. – С. 99-102.